

ET

Hans fremtoning blev ødelagt en smule af kondiskoene.

Manden med svenskerfrisuren og sved på overlæben var ikklædt et smart sæt blå tøj, utvivlsomt indkøbt til lejligheden, men han ødelagde stilen med de skinnende hvide Nike Airs. De knirkede mod gulvet i gymnastiksalen, mens han nervøst flyttede rundt på fødderne under bordet.

“Undskyld,” sagde han. “Undskyld, undskyld, undskyld.”

Et ældre ægtepar sad over for ham ved bordet. Manden sad med en ryg så rank som en ladestok, hans mælkehvide øjne forlod ikke et sekund blikket fra manden i habitten. Den gamle dame ved siden af den gamle mand klamrede sig til hans hånd. I modsætning til sin ægtemand så hun alle andre steder hen end ind i øjnene på den unge mand, der sidste gang, han havde været så tæt på dem, havde været i gang med at binde dem i deres eget hjem.

Det begyndte at sitre rundt om midten af Darren Ellis’ omhyggeligt barberede hage. Hans stemme rystede lidt. “Hvis der var noget, jeg kunne gøre for at gøre det godt igen, så ville jeg gøre det,” sagde han.

“Det er der ikke,” sagde den gamle mand.

“Jeg kan jo ikke gøre om, hvad jeg har gjort, men jeg ved godt, hvor forkert det var. Jeg ved godt, hvad jeg udsatte jer for.”

Den gamle kvinde begyndte at græde.

“Hvor skulle du vide det fra?” spurgte hendes mand.

Darren Ellis begyndte at græde.

På den bagerste række stole sad en massivt udseende mand med ryggen mod gymnastiksalens væg. Han var cirka fyrre og klædt i en sort læderjakke, havde mørke øjne og hår, der var

mere gråt på den ene side af hovedet end på den anden. Han så ud, som om han følte sig ubehageligt til mode og lidt forvirret. Han vendte sig mod manden, der sad ved siden af ham.

“Det. Her. Er. Noget. Fis,” sagde Thorne.

Kriminalinspektør Russell Brigstocke stirrede olmt på ham. Der lød et *shhh* fra en rødhåret fodtusse-agtig fyr et par rækker længere fremme. Sikkert en af Ellis’ støtter, hvis man skulle dømme ud fra hans udseende.

“Øregas,” gentog Thorne.

Normalt ville gymnastiksalen i Peel Centre være fuld af ivrige politirekrutter på dette ukristelige tidspunkt en mandag morgen, men den var det største lokale, der var disponibelt for den her “Konference for genetablering af retfærdighed”, så de unge rekrutter var i gang med deres arm- og mavebøjninger et andet sted. Gymnastiksalens gulv var blevet dækket med en grøn presenning, og der var blevet sat omkring halvtreds stole frem. De var fuldt besat med venner til både lovoertræder og ofre, der var kommet for at yde støtte, sammen med inviterede betjente, der, mente man højere oppe ville sætte pris for denne mulighed for at blive gjort bekendt med dette seneste initiativ.

Becke House, hvor både Thorne og Brigstocke hørte hjemme, var en del af det samme bygningskompleks. En halv time tidligere havde Thorne stønnet højt uden at trække vejret, mens de havde tilbagelagt de fem minutters gang over til gymnastiksalen.

“Hvis det er en invitation, hvorfor har jeg så ikke ret til at sige nej?”

“Hold kæft,” sagde Brigstocke. De var for sent på den, og han gik hurtigt og prøvede ikke at spilde kaffe fra en plasticop, der var lige ved at smelte. Thorne gik et skridt eller to bag ham.

“Fandens også, jeg har glemt det der stykke papir, så måske vil de slet ikke slippe mig ind.”

Brigstocke skulede; han syntes ikke, det var morsomt.

“Hvad nu, hvis jeg ikke er smart nok? Der er måske et krav

om speciel påklædning ...”

“Jeg gider ikke høre på dig, Tom...”

Thorne rystede på hovedet, sparkede med foden efter en tilfældig sten som en surmulende skoledreng. “Jeg prøver bare at forstå det. Den her klat dyndslam binder et gammelt ægtepar med en elektrisk ledning, sparker den gamle mand et par gange, bare sådan for god ordens skyld, og brækker ... hvor mange af den gamles ribben var det nu?”

“Tre ...”

“Tre. Tak. Han pisser på deres tæppe, skrider med alle deres sparepenge opsparet gennem et langt liv, og nu skal vi skynde os over for at se, hvor meget han fortryder?”

“Det er bare et forsøg. De har brugt KGR i Australien, og resultaterne har faktisk været pokkers gode. Tilbagefaldskurven er gået markant ned ...”

“Så vi taler altså om, at alle lovovertrædere bliver sendt til et møde, inden der afsiges dom, og hvis alle er enige om, at den skyldige part virkelig *fortryder*, så skal han ikke sidde inde så længe. Er det sådan, det hænger sammen?”

Brigstocke tog en sidste skoldhed slurk og smed det halvfulde krus ned i en skraldespand. “Helt så simpelt er det ikke.”

De var lidt mere end en uge inde i en hed juni måned, men dagen var stadig for ung til at være blevet varm endnu. Thorne stak hænderne dybere ned i lommerne på sin læderjakke.

“Næh, men den, der så end fik idéen, er.”

I gymnastiksalen så tilskuerne på, mens Darren Ellis flyttede sine knyttede næver fra ansigtet og afslørede at par røde, fugtige øjne. Thorne kiggede rundt på tilskuerne. Nogle så triste ud og rystede på hovedet. Et par stykker tog noter. På første række sad nogle af Ellis’ advokater og sendte sedler frem og tilbage til hinanden.

“Hvis jeg nu sagde, at *jeg* følte mig som offeret, ville I så grine?” spurgte Darren.

Den gamle mand så roligt på ham i femten sekunder eller

længere, før han svarede ligefremt. “Jeg ville få lyst til at slå dine tænder ud.”

“Tingene er ikke altid så enkle,” sagde Darren.

Den gamle mand lænede sig frem over bordet. Huden lå stramt om munden på ham. “Nu skal jeg fortælle dig, hvad der er enkelt.” Hans øjne flakkede hen til hans hustru, mens han talte. “Hun har ikke sovet siden den aften, du brød ind i vores hus. Det meste af tiden tisser hun i sengen.” Hans stemme faldt til en hvisken. “Hun er blevet så fandens tynd ...”

Noget, der lød som en mellemting mellem en dyb indånding og et gisp, gav genlyd i gymnastiksalen, da Darren lod hovedet falde ned i hænderne og gav sine følelser frit løb. En sagfører rejste sig. En ældre kriminalbetjent kom hurtigt op at stå og begyndte at gå hen mod bordet. Det var på tide at få en pause.

Thorne lænede sig frem og hviskede højt til Brigstocke. “Han er sandelig god. Hvor har han taget det kursus? På den kongelige skuespillerskole?” Denne gang tilhørte mange af de ansigter, der sendte ham dræbende blikke, højtstående politifolk ...

Ti minutter senere myldrede alle rundt mellem hinanden i forhallen udenfor. Der var en del nikken og dæmpet samtale. Der blev serveret mineralvand og småkager.

“Det er meningen, at jeg skal skrive en rapport om det her,” mumlede Brigstocke.

Thorne vinkede tværs over forhallen til et par folk, han kendte fra Team 6. “Hellere dig end mig.”

“Jeg prøver at beslutte mig for, hvilke ord jeg skal bruge til at beskrive holdningen hos visse tilstedeværende betjente fra mit team. På tværs? Uforskammet? Men du har måske nogle forslag ...?”

“Jeg *mener*, at det var noget af det dumme, jeg nogen sinde har set. Jeg kan simpelthen ikke forstå, at folk sidder der og tager det alvorligt, og jeg er pisselig glad med, hvad resultaterne var i

pisse Australien. Faktisk, nej, *ikke* dumme. Det var obscønt. Alle de røvhuller, der studerede hvert eneste udtryk i det lille svins ansigt. Hvor mange tårer var der? Hvor store var de? Hvor meget skamfølelse blev der udvist?” Thorne tog en slurk vand, holdt det i munden i nogle sekunder og sank det så. “Så du *hendes* ansigt? Kiggede du på den gamle dames ansigt?”

Brigstockes mobiltelefon ringede. Han tog den hurtigt, men Thorne talte uanfægtet videre. “Genetablering af retfærdighed? For hvem? For den gamle mand og hans skeletagtige hustru?”

Brigstocke rystede vredt på hovedet og vendte sig væk.

Thorne satte sit glas fra sig i en vindueskarm. Pludselig gik han og masede sig forbi adskillige mennesker, mens han hurtigt stillede hen mod det sted, hvor han havde set en gruppe komme ud ad en dør i den modsatte side af forhallen.

Darren Ellis havde taget sin jakke og sit slips af. Han var i håndjern og havde en betjent på hver side af sig. De havde hver en hånd på hans skulder.

“God forestilling, Darren,” sagde Thorne. Han løftede hænderne og begyndte at klappe.

Ellis stirrede, mens hans mund åbnede og lukkede sig med et udtryk, der viste, hvor ilde til mode han var, og som bestemt *ikke* var indstuderet. Han kiggede bønfoldende på de to betjente.

Thorne smilede. “Hvad skal man nu give som ekstranummer? Tjah, det er jo altid godt at slutte med en sang ...”

Betjenten til venstre for Ellis, en bønnestage af en strømer med skæl på sin brune polyesterjakke, gjorde sit bedste for at virke truende. “Pis af med dig, Thorne.”

Før Thorne fik en chance for at svare, blev hans opmærksomhed fanget af Russell Brigstockes skikkelse, der målrettet var på vej over til ham. Thorne bemærkede knap nok, at de to kriminalbetjente førte Ellis væk i den modsatte retning. Udtrykket i kriminalinspektørens ansigt fik hans mave til at trække sig sammen.

“Har du lyst til at genetablere noget retfærdighed?” spurgte Brigstocke. “Så har du chancen nu.” Han pegede på Thorne med sin mobiltelefon. “Det her lyder som en rigtig god sag ...”

Det blev kaldt for et hotel. Men medlemmer af Parlamentet blev jo også kaldt for “højvelbårne”, “ærværdige” og “gentlemen” ...

På skiltet udenfor stod der godt nok “Hotel”, men Thorne var helt på det rene med, at visse skilte, i hvert fald i de mindre helsebringende dele af London, ikke skulle tages for bogstaveligt. Hvis de alle mente det, de sagde, så ville der sidde en masse frustrerede forretningsmænd i saunaer og vente på en spiller, som de aldrig ville få.

På skiltet udenfor skulle der have stået “lordebule”.

Stedet var lige så enkelt, som de plejede at være. Det rødbrune gulvtæppe, engang den fineste afskæring varehuset havde at tilbyde, var nu nogle steder så slidt, at der var huller i det. Det grønne gummiunderlag nedenunder matchede farven på den mug, der som en slange krøb op ad det grågrumsede tapet under vinduet. Der stod en for længst visnet prokuratorplante i vinduet, dækket af et tykt lag støv. Thorne skubbede sig forbi de nussede, orangefarvede gardiner, lænede sig mod den fremspringende kant og nød det betagende syn af trafikken, der sneglede sig forbi Paddington Station ned mod Marylebone Station. Klokkerne var næsten elleve, og alligevel var trafikken tæt.

Thorne vendte sig og tog en dyb indånding. Over for ham i døråbningen stod kriminalbetjent Dave Holland og sludrede med en strømmer i uniform – og ventede, ligesom Thorne, på signalet til at gå ind i værelset og begynde. Til at lade begge sine ben synke dybt ned i sølet.

Forskellige steder i værelset lå og kravlede der tre kriminalteknikere rundt og lagde ting i poser og gav dem etiketter på og søgte efter det fiber, det støvkorn, der måske kunne fælde en dom. Dommen på livsvarigt fængsel skjult i en nullermand.

Sandheden gemt i affald.

Patologen Phil Hendricks stod lænet op ad en væg og mumlede ind i den nye digitale båndoptager, som han var så stolt af. Han kastede et flygtigt blik på Thorne. Et blik, der stillede de sædvanlige spørgsmål. Er vi nu på den igen? Hvornår bliver det her lettere? Hvorfor skrider vi to ikke fra det her lort og tilbringer resten af vores liv med at sidde på et dørtrin og drikke aftershave? Thorne, der ikke var i stand til at give nogle svar, så væk. I hjørnet tættest på ham var en fjerde tekniker, hvis skaldede hoved og hvide overtræksdragt fik ham til at ligne en kæmpebaby, optaget af at tage fingeraftryk fra vandhanerne i den brune plastichåndvask.

Det var i det mindste en lordebule med bad på værelserne.

Alt i alt var de syv i værelset. Otte, hvis man talte liget med.

Thornes blik blev modvilligt draget tværs gennem værelset til den kridhvide skikkelse på sengen. Liget var nøgent og lå på den bare madras, mens pletterne af blod blandede sig med plamager af mindre indlysende oprindelse på det slidte og falmede bolster. Hans hænder var bundet sammen med et brunt læderbælte og lå fremstrakt foran ham, mens han lå på knæ med benene trukket op under sig og bagdelen i vejret. Hans hoved, som var skjult af en sort hætte, var trykket ned i den slappe madras.

Thorne så til, mens Phil Hendricks bevægede sig hen langs sengen, løftede mandens hoved og drejede det. Han tog langsomt hætten af. Bagfra kunne Thorne se, hvordan hans vens skuldre i et øjeblik stivnede, hørte det lille distinkte åndedrag, før han lagde hovedet ned igen. Mens en tekniker gik hen til sengen for at tage hætten og lægge den ned i en pose til bevismateriale, tog Thorne et skridt frem, så han kunne se den døde mands ansigt.

Hans øjne var lukkede, næsen lille og opstopperagtig. Siden af ansigtet var plettet med blod på størrelse med knappenåls-hoveder. Munden var en maske af indtørret blod, læberne flækkede, og hele det rædselsfulde søle var overstænket med strenge

af spyt. De misfarvede, ujævne tænder var blottede og havde gnavet gennem underlæben i takt med, at snoren havde strammet til rundt om halsen.

Thorne gættede på, at manden var et eller andet sted sidst i trediverne. Det var bare et gæt.

Thorne blev opmærksom på, at et eller andet sted over dem døde en rumlende lyd pludselig hen – en varmtvandsbeholder, der slog fra. Mens han kvalte et gab, kiggede han op og iagttog, hvorledes spindelvævene dansede yndefuldt rundt om stukrosetten i loftet. Han spekulerede på, om de andre hotelgæster ville være helt så begejstrede for deres varme morgenbad, når de fandt ud af, hvad der var foregået på værelse seks.

Thorne tog et skridt hen mod sengen. Hendricks sagde noget uden at vende sig om.

“Bortset fra at han er død, så ved jeg ikke en skid, så lad være med at stille spørgsmål. Okay?”

“Tak, jeg har det godt. Tak fordi du spurgte, Phil, og hvordan går det så med dig?”

“Javel, jeg forstår. Som om du kun kom herhen for lige at slå en sludder af ...?”

“Du er bare *sådan* en dum skid. Hvad er der galt med at udveksle et par høfligheder? At prøve at gøre det her lidt lettere?”

Hendricks sagde ikke noget.

Thorne lænede sig frem for at klø sig på anklen gennem sin overtræksdragt. “Phil ...”

“Jeg har allerede sagt, at jeg ikke ved det. Kig selv efter. Det virker ganske ligetil, hvordan han døde, men det er ikke helt så enkelt. Der er ... sket andre ting.”

“Godt. Tak ...”

Hendricks trak sig lidt tilbage og nikkede til en af teknikerne, som hurtigt kom hen til sengen, idet han samlede en lille værktøjskasse op på vejen. Teknikeren lagde sig på knæ og åbnede kassen og afslørede en hel række elegante, skinnende instru-

menter. Han tog en lille skalpel frem og lænede sig frem, mens hans hånd nærmede sig offerets hals.

Thorne så til, mens teknikeren skubbede en plasticlædt finger ind mellem snoren og halsen og kæmpede for at få ordentlig fat. Fra det sted, hvor Thorne stod, lignede det en tørresnor af den slags, man kan købe i enhver isenkramforretning. Glat, blå plastic. Han kunne se, hvor stramt den gnavede sig ind i den døde mands hals. Betjenten tog sin skalpel og skar forsigtigt snoren igennem på sådan en måde, at knuden, der sad omme ved offerets nakke, blev bevaret. Det var selvfølgelig helt almindelig procedure. Fornuftig og isnende.

De ville få brug for at sammenligne den med andre, som de måtte finde.

Thorne kastede et blik over på Dave Holland, der hævede øjenbrynene og vendte håndfladerne opad. *Hvad sker der?* Thorne trak på skuldrene. Han havde allerede været der mere end en time. Han og Holland havde gennemgået værelset, havde taget noter, lagt nogle enkelte ting i plasticposer, havde fået en fornemmelse af gerningsstedet. Nu var det kriminalteknikerens tur, og Thorne hadede ventetiden. Han ville måske have følt sig bedre tilpas, hvis han havde været i stand til at afskrive sin utålmodighed som et ønske om at komme i gang. Han ville ønske, at han helt ærligt kunne sige, at det kløede i fingrene på ham efter at komme i gang med sit job, at sparke den proces i gang, der måske en dag ville bringe denne mands morder for retten. Men som han følte sig til mode nu, ville han bare gøre det, der skulle gøres, hurtigt og derpå komme ud derfra så hurtigt som muligt.

Han havde lyst til at hive sin plasticdragt af, hoppe ind i bilen og køre væk.

Faktisk, hvis han skulle være *helt* ærlig over for sig selv, ville han være nødt til at indrømme, at kun en del af ham ønskede det sådan. Den anden del summede. Den del, der kendte forskel på nogle gerningssteder og andre, den del, der var i stand til at

registrere disse ting. Thorne havde set ofrene for rasende ægtefæller og jaloux elskere. Han havde stirret på ligene af forretningskonkurrenter og stikkere i gangsterverdenen. Han vidste, hvornår han så noget ud over det sædvanlige.

Det her var et bemærkelsesværdigt mordsted. Det her var blevet udført af en morder, der var drevet af noget helt specielt, noget bemærkelsesværdigt.

Værelset stank af had og vrede. Det stank også af stolthed.

Som om Hendricks kunne læse Thornes tanker, vendte han sig om mod ham med et lille smil. “Bare fem minutter til, okay? Jeg kan alligevel ikke finde mere her ...”

Thorne nikkede. Han så ned på den døde mand på sengen – på hans stilling, som om han var midt i en hyldest. Hvis det ikke havde været for bæltet, for den blodunderløbne røde fure, der lå som en ring rundt om hans hals, for de tynde streger af blod, der løb ned ad bagsiden af hans blege lår, kunne han have været midt i en bøn.

Thorne gættede på, at hen mod slutningen havde han sikkert bedt den bøn.

Der var hedt i værelset. Thorne løftede en arm for at gnide et ømt øje og mærkede, at det løb, da en dråbe af sved trillede ned ad hans brystkasse og derpå pludseligt drejede skarpt hen over hans mave.

Nede på gaden lænede en frustreret chauffør sig hen over hornet ...

Thorne var ikke engang klar over, at han havde lukket øjnene, og da han hørte telefonen ringe, spærrede han dem op og var i nogle få vidunderlige sekunder overbevist om, at han pludselig var ved at vågne fra en ond drøm.

Han vendte sig lidt desorienteret og så, at Holland stod ved siden af natbordet. Telefonen var en æggeskalsfarvet model fra halvfjerdserne med en revnet nummerskive, og det snavsede rør hoppede synligt i gafflen. Thorne var nu helt vågen, men han var stadig noget forvirret. Var det en opringing til dem? Drejede

det sig om deres efterforskning? Eller var det muligt, at hvem der så end havde vagten nede i det, der gik for at være en reception, ikke havde fået at vide, hvad der foregik og havde sat en samtale igennem udefra? Efter at Thorne havde mødt en eller to fra personalet, kunne han let forestille sig, at selv om de var helt klar over, hvad der foregik, så ville de være dumme nok til at sætte en samtale til beboeren i værelse seks igennem. Hvis det var tilfældet, så ville det sandelig være et held af dimensioner ...

Thorne bevægede sig hen mod den ringende telefon. Resten af holdet stod bomstille og betragtede ham.

Offerets tøj – det måtte antages, at det *var* offerets – lå strøet ud over gulvet tæt ved. Bukserne – minus bæltet – og underbukserne lå ved siden af stolen. Skjorten lå krøllet sammen som en kugle. Den ene sko lå under sengen oppe i nærheden af hovedgærdet. Den brune jakke af jernbanefløj, der hang henslængt over en stol ved siden af sengen, havde ikke rummet nogen personlige genstande. Ingen tegnebog, ingen busbilletter, ingen krøllede fotografier. Intet, der eventuelt kunne hjælpe med at identificere den døde mand ...

Thorne vidste ikke, om der allerede var blevet taget fingeraftryk af telefonen, og der var ikke tid til at undersøge det. Han rakte hånden frem for at tage en plasticpose til bevismateriale fra den fede tekniker, der lignede en baby, og viklede den rundt om sin hånd. Han holdt hånden op, ventede på tavshed og stilhed. Han havde ikke brug for at bede om det.

Han tog en dyb indånding og løftede røret. “Hallo ...?”

“Åh ... hej.” Det var en kvindestemme.

Thorne udvekslede blikke med Holland. “Hvem skulle du tale med?” Han holdt røret et par centimeter ud fra sit øre og kunne ikke rigtig høre svaret. “Undskyld, det er ikke en særlig god forbindelse. Kunne du tale noget højere?”

“Er det her bedre?”

“Meget bedre.” Thorne prøvede at lyde afslappet. “Hvem skulle du tale med?”

“Åh ... jeg ved det faktisk ikke rigtigt ...”

Thorne så igen på Holland og rystede på hovedet. *Fandens*. Det her ville ikke blive så let. “Hvem taler jeg med?”

“Hvabehtar?”

“Hvem er du?”

Der fulgte en kort pause, før hun sagde noget. Stemmen blev pludseligt lidt mere anstrengt. Men selvsikker og dannet. “Undskyld, jeg har ikke lyst til at lyde uhøflig, men det var en eller anden dér, som ringede til *mig*. Jeg har ikke specielt lyst til at afsløre ...”

“Du taler med kriminalkommissær Thorne fra Serious Crime Group ...”

En pause. Så: “Jeg troede, at jeg havde ringet til et hotel ...”

“Du *har* ringet til et hotel. Kunne du venligst give mig dit navn?” Han så over på Holland og pustede kenderne ud. Holland stod parat med en notesbog i hånden og så inderlig forvirret ud.

“Du kunne være hvem som helst,” sagde kvinden.

“Hør her, hvis det vil få dig til at føle dig bedre tilpas, så kan jeg ringe dig op. Endnu bedre, lad mig give dig et nummer, som du kan ringe til, så du kan tjekke min identitet. Spørg efter kriminalinspektør Russell Brigstocke. Og du kan få mit mobilnummer ...”

“Hvorfor skulle jeg få brug for dit mobilnummer, hvis du vil ringe tilbage til mig?”

Samtalen var ved at blive lettere fjollet. Thorne mente at kunne fornemme et begyndende anstrøg af morskab i kvindens stemme; måske var der oven i købet noget flirt i den. Selv om det måske var ganske behageligt denne ellers så grumme morgen, var han ikke rigtig i humør til det.

“Lille frøken, den telefon jeg taler fra, den telefon du har ringet til, befinder sig på et gerningssted, og det er nødvendigt, at jeg ved, hvorfor du ringer.”

Endelig forstod hun beskeden. Kvinden gjorde, som hun blev bedt om, selv om hun pludselig lød, som om hun gik lidt i panik.

“Den lå på min telefonsvarer. Jeg kom her, kom på arbejde i morges og tjekkede mine beskeder. Den her var den første. Manden, der ringede, efterlod navnet på hotellet og værelsesnummeret med henblik på en levering ...”

Manden, der ringede. Var det manden på sengen, eller ...?

“Hvad var beskeden?”

“Han afgav en bestilling. Pokkers underligt tidspunkt at gøre det på, må man sige. Det var derfor, jeg var lidt ... forsigtig omkring det der med at ringe. Jeg tænkte, at det måske var en spøg, du ved, unge, der laver telefonsjov, men unge ville ikke opgive den rigtige adresse, ville de?”

“Efterlod han et navn?”

“Nej, og det er en af grundene til, at jeg ringer. Og for at få et nummer på et kreditkort. Jeg modtager ikke kontant betaling ...”

“Hvad mener du med *pokkers underligt tidspunkt*?”

“Beskeden blev indtalt klokken ti minutter over tre i morges. Du ved, jeg har købt en af de her smarte telefonsvarere, der viser, hvilket tidspunkt der bliver ringet på.”

Thorne trykkede røret mod sit bryst og så over på Hendricks. “Jeg kender dødstidspunktet. Jeg vil vædde ti pund på, at du ikke rammer inden for en halv time på hver side ...”

“Hallo?”

Thorne lagde røret tilbage til øret. “Undskyld, jeg talte lige med en kollega. Må jeg bede dig om at beholde båndet fra telefonsvareren, frøken ...?”

“Eve Bloom.”

“Du sagde noget om, at der blev afgivet en bestilling?”

“Åh undskyld, sagde jeg ikke det? Jeg er blomsterhandler. Han bestilte nogle blomster. Det var vel derfor, at jeg flippede lidt ud ...”

“Jeg forstår ikke helt. Flippede ud ...?”

“Jeg mener, at han bestiller det, han bestilte, midt om natten ...”

“Præcist hvordan lød den besked?”

“Vent lige et øjeblik ...”

“Nej, bare ...”

Hun var allerede forsvundet. Efter nogle få sekunder hørte Thorne, at knappen blev trykket ned, samt støjen fra et bånd, der blev spolet tilbage. Så kom der en pause og så et lille bump, idet hun lagde røret ved siden af telefonsvareren.

“Det kommer nu,” råbte hun.

Dernæst en hvæsen, da afspilningen af båndet begyndte.

Der var ikke noget mærkbart tonefald, ingen virkelige følelser af nogen slags i stemmen. For Thorne lød det, som om vedkommende gjorde sig anstrengelser for at *lyde* uden personlighed, men et eller andet sted var der et anstrøg af noget, der mindede om fornøjelse i stemmen, der tilhørte den mand, som Thorne nødvendigvis måtte antage var ansvarlig for det bundne og blodige lig, der lå mindre end en meter fra ham.

Beskeden var enkel nok.

“Jeg vil gerne bestille en krans ...”